

Szondy-Adorján György

FORRÁSVIDÉK

Szálinger Baláznak

Az otthonom helye a földön 46 fok 21 perc északi szélesség, 25 fok 48 perc keleti hosszúság, a fokmásodpercek minduntalan váltakoznak, aszerint, hogy épp hozzád fordulok, vagy elfordulok tőled, így ezeken a másodperceken múlik, hogy együtt örvendünk, vagy külön mehetünk szélnek, és e körök találkozása mérsékelt kontinentális éghajlatot biztosít az ittlévőknek, ám van egy kis anomália, persze, mivel hidegebb van, amint az elvárható lenne ezen a szélességen, talán a negyvenhat huszonegynek leghűvösebb pontja ez, ebben a magasságban, amire büszkék vagyunk valamiért, aztán honnan is ez a szokatlan hideg, meglehet, környező hegyeink összejátszanak folyóinkkal, bár mi szentként tiszteljük ezeket a hegyeket, szunnyadó vulkán valamennyi, felhőkbe burkolódnak, morajlanak, ezernyi színnel csábítanak rejtelveik felé, és sújtanak, ki tudja, miért, ki tudja, meddig sújtanak rendületlenül, akár a magas ég titkai, az égboltozat ajándékai, figyelmességei, sújtanak szakadatlanul, és a folyó, az csak lé, sekély víz, emitt iszunk belőle, amott kacsáinkat ringatja, lúdjaikkal bukdácsol, és játszik gyermekeinkkel, hisz gyermek ő is, kútfeje itt a közelben, néha ellátogatunk a sziklás forrásvidékre, onnan lenézünk a napsütötte vagy épp felhőkkel árnyalt messzeségre, görbületekre, és kinyújtott markunkban alamizsna a tájkép, és ott fönt, ránk zuhan a csönd, a magasság csöndje, és kisimítja a bennünk őrlő zajt,

mindegy, hogy szólsz, vagy gondolsz, ehhez
a csendhez csak azt az igazat, csak azt a szépet
adhatod, melyek a legegyszerűbb versekből ismerősek,
arcod legőszintébb vonásait tartod a szélnek, és
megfeledekzünk ruháink szabásáról, a szőlőzsír
illatáról, és talpunk alatt a sár puha párna,
a szikla fehér ló, és mi vagyunk a kisebbik királyfi,
lábunk előtt egy test vérzik, hét fej vérzik, a kisasszony
áthajol az ablakon, aztán mi vagyunk az úr, az
ország és a hatalom dicsőségét osztjuk egymásnak,
és ez a kis csermely odalent itat, táplál, elsodor,
romba dönt, hatalmas óriás, iszapos szemeknek
egy pillantásával elmossa szennyünket és kölcsönveszi
a téglát, hogy aztán akkor adja vissza, mikor elégnek
véli a káromkodást, befejezettnek az imát, szűknek
a partokat és parttalannak a vágyat, mely ürességgé
táguva szívja, álmodja magába a szerencsét balról és
jobbról, és itt fönt el lehetne taposni, mint egy pikkelyes
hüllő sziszegő fejét, vagy körbeterelni, mint tajtékozó
molekula-nyáját, megtévesztve a nehézkedést,
a lehetne és a volna ürjeibe hulló mozdulat-kezdemények,
szavak, elcsitult szavak, mondatokká soha nem válók
gurulnak a kavicsokkal induló akarat mellett, és kilazítjuk
kengyelbe szorult lábainkat, lemászunk a sziklákról,
le a hegyről a völgybe, még megsimogatnak a füvek,
a bokrok, közel az otthon, az álmok kútfeje, huszonöt,
negyvenyolc, negyvenhat, huszonegy, pár másodperc
és befordulunk a kapun, aztán kipihenjük az út fáradalmait,
és következzenek a tekercek, következzenek a lapok,
jöjjenek az új beszédek, jöjjön a zöld, jöjjön a kék, meghalt
a sárkány, éljen a sárkány, meghalt az úr, éljen az úr.